

Долу хората палта разхождаха,
и деца се въ локвитѣ оглеждаха,
папагалитѣ късмети носѣха,
цѣфваха афиши въ понеделникъ.

Окадени въвъ мъгла и пушекъ,
нижеха се въ свѣтла радостъ днитѣ.
Колко бѣше хубавъ, градъ опушенъ,
колко бѣше шаренъ въвъ очитѣ ми !

ВЪВЪ СТАЯТА самичкъ се разхождахъ
и често гледахъ плахо къмъ поетитѣ,
застанали възвишени и строги
по своитѣ опрашени портрети.

И често мислѣхъ : нѣкога и мене
ще закачатъ съсъ почитъ между тѣхъ ;
и азъ тогава ще съмъ строгъ и бледенъ,
съсъ връзка и колосана яка ;

и азъ, навѣрно, гордо ще поглеждамъ
хланака, що тогава, може-би,
ще дири римитѣ и безнадеждно
надъ опѣкии стихъ ще се поти.

Увѣрено прозореца отваряхъ,
да дойде чакахъ гарванъ, та въвъ споръ
да влѣза съ него, въ скръбъ да разговарямъ,
а той да граче само : „Неверморъ !“